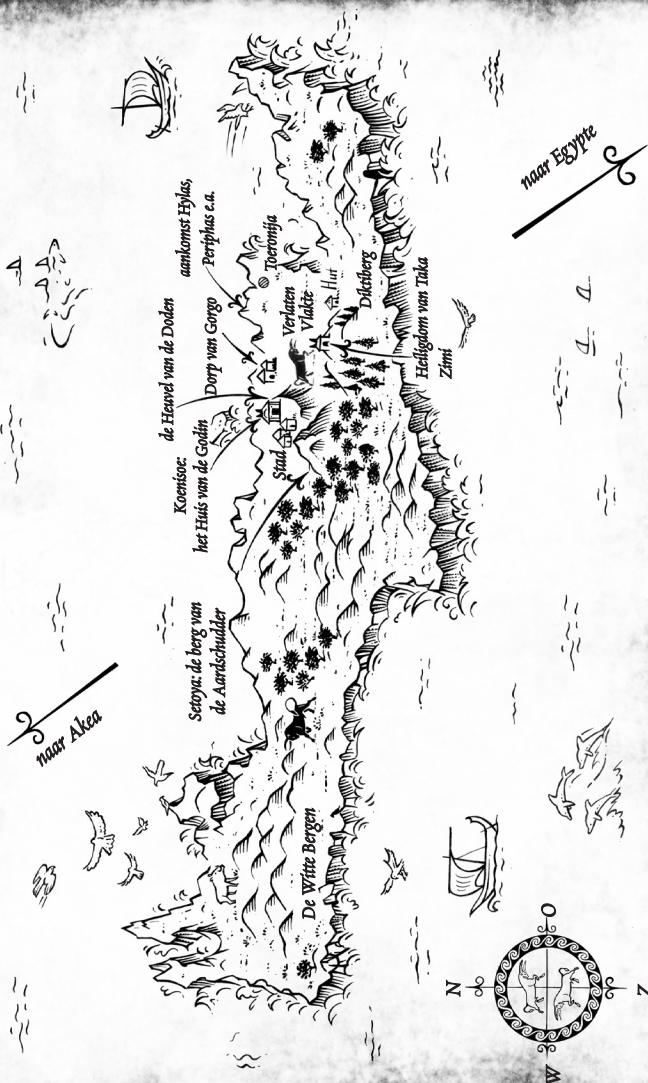

DE WERELD VAN TIJDEN VAN GODEN EN GEVECHTEN

KAART VAN KEFTIOE

MICHELLE PAVER

HYLAS EN HET OOG VAN DE VALK

TIJDEN VAN GODEN EN GEVECHTEN

VERTAALD DOOR
CARLA HAZEWINDUS

moon

© 2014 Michelle Paver

Oorspronkelijke titel *Gods and Warriors – The Eye of the Falcon*

First published in Great Britain in the English language by Penguin Books Ltd.

Nederlandse vertaling © 2014 Carla Hazewindus en Moon, Amsterdam

Vormgeving omslag en omslagillustratie b'IJ Barbara

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3631 3

ISBN 978 90 443 4515 5 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.michellepaver.com

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

1

‘Wat is hier gebeurd?’ vroeg Hylas. ‘Waar zijn alle mensen gebleven?’

‘Daar verderop is iemand,’ antwoordde Periphas. ‘Maar die zal ons vast niks vertellen.’ Hij wees naar een schip dat door de zee tot halverwege een heuvel was gesmakt. In het tuig zat een geraamte verstrikt. Flarden van een halfvergane tuniek wapperden in de wind, en een benige arm zwaaide griezelig heen en weer.

‘Zo te zien hebben de goden Keftioe het ergst van alles gestraft,’ zei Glaukos.

‘En zo te ruiken ook,’ zei Medon. De anderen mompelden iets en grepen naar hun amulet.

Hylas wist niet wat hij zag. Tijdens de winter had hij veel gruwelijke dingen meegemaakt, maar dit was met niets te vergelijken. De Zee had alles vernietigd: hutten, boten, bomen, dieren, mensen. Het was akelig stil op het strand. Waar hij ook keek lagen rottende hopen aangespoelde resten. Een vuilgrijze golf likte aan zijn laarzen, en hij ademde

de verstikkende stank van de dood in. Het was bijna onmogelijk dat Pirra en Heibel het hadden overleefd.

Met zijn mes draaide Periphas de schedel van een os om. ‘Dit is al maanden geleden gebeurd. Alles zit onder de as.’

‘Er zullen heus wel mensen zijn die het hebben overleefd,’ zei Hylas. ‘Waarom zijn ze niet teruggekomen om alles weer op te bouwen?’

Niemand gaf antwoord.

‘Het bestaat niet dat dit Keftioe is,’ zei Hylas. ‘Want dat is een groot, rijk eiland waar duizenden mensen wonen. Dat heeft Pirra me zelf verteld.’

‘Het spijt me, jongen,’ zei Periphas. ‘Je zult je vrienden nu niet vinden. We gaan even kijken of we nog iets van waarde kunnen meenemen en dan vertrekken we.’

Terwijl de anderen zich verspreidden om op strooptocht te gaan, zag Hylas iets verder op het strand een hut staan. Haastig liep hij ernaartoe, in de hoop nog een levend mens aan te treffen.

De ijzige wind rukte aan zijn schapenvacht. Hij maakte een gier aan het schrikken en die vloog op in een wolk van as. Hylas merkte het nauwelijks. De hele winter was de Zon schuilgegaan achter de Grote Wolk. De wereld was door een sluier van as in een eeuwige schemering gedompeld. Hij was gewend geraakt aan het halfduister en het zwarte gruis dat in zijn haren, kleren en eten zat. Maar zo erg als dit...

Hylas dacht aan zijn vrienden, toen hij hen voor het laatst had gezien, zeven manen geleden op Thalakrea. De Berg had vuur gespuwd en op het strand was het één grote chaos. Mensen waren gevlucht in alles wat maar kon varen. Op een of andere manier had hij Pirra en Heibel op het schip weten te krijgen. Heibel had in haar kooi opge-

sloten gezeten en naar hem gegrauwde: *waarom laat je me in de steek?* – en Pirra was razend geweest omdat het een schip van Keftioe was. ‘Ik heb toch gezegd dat ik niet terug kan gaan!’ had ze geschreeuwd. ‘Dit vergeef ik je nooit, Hylas! Ik zal je voor altijd en eeuwig haten!’

Hij had haar alleen maar willen beschermen, en nu was ze hier terechtgekomen.

De hut was opgetrokken uit leem en stro, en iemand had de schade die de Zee had aangericht zo goed en zo kwaad mogelijk hersteld. Diegene had ook een duidelijke witte handafdruk op de muur achtergelaten. Hylas wist niet wat die hand betekende, maar hij had het gevoel dat het een waarschuwing was. Op een afstandje bleef hij staan.

De wind blies nog meer as in zijn gezicht. Toen hij die wegveegde voelde hij een pijscheut in zijn slaap en vanuit zijn ooghoek zag hij twee in lompen gehulde kinderen. Ze verdwenen snel in de hut, maar toch had hij nog net gezien dat het meisjes waren, eentje van een jaar of tien en het andere iets jonger. Ze hadden alle twee een eigenaardig kaalgeschoren hoofd, met alleen een lange lok die langs hun slaap hing. In hun hals zaten vurige bulten, zo groot als duiveneieren.

‘Wees maar niet bang. Ik doe jullie geen kwaad!’ riep hij.

Er kwam geen reactie, maar hij wist dat ze hem hadden gehoord. Ook voelde hij hun boosheid. Ze leken wanhopig naar iets op zoek.

Om hen gerust te stellen ging hij met zijn rug naar de hut toe staan.

Weer zag hij hen vanuit zijn ooghoek.

‘Zijn jullie op zoek naar jullie ouders?’ vroeg hij zonder zijn hoofd te bewegen. ‘Ik ben ook op zoek naar iemand. Mijn vrienden. Zijn hier nog meer mensen in leven?’

Nog steeds geen reactie. Het gevoel van woede en verlies kwam in golven op hem af.

Opeens drong het tot hem door dat hij een vreemdeling voor hen was en dat ze hem vast niet begrepen. ‘Ik kom uit Akea,’ zei hij. ‘Ik spreek jullie taal niet!’

Hij keek nog een keer naar hen en opnieuw verdwenen ze in de hut. Even aarzelde hij en toen ging hij achter hen aan.

De hut was leeg.

Jawel, helemaal leeg, en er was geen andere ingang dan de deur waardoor hij binnen was gekomen. De haartjes in zijn nek gingen overeind staan, en hij pakte de amulet met de leeuwenklauw die om zijn hals hing vast.

Door het strodak sijpelde grijzig licht naar binnen en er hing de stank van de dood. Plotseling zag hij aan de andere kant van de ruimte een bed waarop de lichamen van twee meisjes lagen.

Zijn hart ging als een razende tekeer.

Het ene meisje was een jaar of tien en het andere iets jonger. Ze hadden allebei een kaalgeschoren hoofd met een lange haarlok langs één slaap en afschuwelijke bulten in hun hals. Om hen heen wervelde en kolkte een donkere nevel, als as – dat was het enige wat leefde.

Met een kreet stoof Hylas de hut uit.

Verderop waadde de bemanning al door de branding terug naar het schip. Periphas maakte haastig het scheepstouw los van een rotsblok. ‘Waar was je nou?’ schreeuwde hij tegen Hylas. ‘We gaan ervandoor. We hebben lijken gevonden.’

‘Ik ook,’ zei Hylas hijgend.

‘Heb je ze aangeraakt?’ vroeg Periphas streng.

‘Nee. Ik... nee.’ Hij durfde niets over de meisjes te zeg-

gen. En hij durfde er al helemaal niet aan te denken wat ze zouden kunnen zijn.

Geesten kun je niet zien, zei hij tegen zichzelf. En toch zag ik ze. Ze waren er echt.

‘We hebben drie mensen gevonden die pas gestorven waren,’ zei Periphas. ‘Hun gezichten waren zwart en ze zaten helemaal onder de builen.’

‘Hoe komt dat?’ vroeg Hylas.

‘De Pest,’ zei Periphas kortaf.

De bemanningsleden die in de buurt stonden en het hadden gehoord, werden wit om hun neus.

Hylas dacht koortsachtig na. ‘M-misschien is het alleen maar aan dit deel van de kust,’ stamelde hij. ‘Als we een eindje verder gaan dan...’

‘Dat risico neem ik niet,’ zei Periphas.

‘In het binnenland. Daar zijn bergen en dan kunnen we...’

‘Ik zal je iets vertellen over de Pest,’ viel Periphas hem in de rede. ‘Die verschijnt als de doden niet begraven worden. Dat is hier gebeurd. Eerst krijg je koorts. Dan maakt de Pest zijn nesten in je vlees. Al heel gauw zwellen die nesten op tot grote, pijnlijke builen. Die doen zo zeer dat je het moet uitschreeuwen. Maar dat kan de Pest niks schelen, die blijft vanbinnen doorbroeden. Dan barsten de builen open en word je gek van de pijn.’ Hij gooide het touw in de richting van het schip. ‘Het eindigt maar op één manier.’

Een stuk of wat mannen waren gestopt met hun bezigheden en staarden hun leider met open mond aan.

Hylas wierp een blik op Periphas en toen op het verwoeste strand en de wazige bergen daarachter. ‘Ik... ik moet hier blijven,’ zei hij.

‘Dan ben je dus nu al gek,’ zei Periphas. ‘Ik dacht dat je zo graag naar Messenië wilde om je zusje te zoeken.’

‘Dat wil ik ook, maar... De goden hebben ons niet naar Messenië gestuurd. Ze hebben ons hier gebracht. Op Kef-tioe.’

‘Kijk om je heen, Hylas. Je vrienden hebben dit echt niet overleefd.’

‘Maar als dat nou wel zo is...’

‘Een meisje en een leeuwenwelp? Hier is niemand, alleen de doden. Als je hier blijft, dan ga jij er ook aan!’

Hylas streek met zijn tong over zijn lippen. ‘Pirra en Heibel zijn mijn vrienden. Ik heb ze hiernaartoe gebracht. Ik kan ze niet in de steek laten.’

‘En wij dan? Zijn wij soms niet je vrienden?’

Hylas keek naar de bemanning van het schip. Het waren taai kerels – ontsnapte slaven, net als hij – en gewend aan ongekende ontberingen. Hij was bijna veertien, de jongste van iedereen, en toch hadden ze hem op hun eigen, ruwe manier vriendelijk behandeld. Zeven manen waren ze nu al bezig om naar Akea terug te keren, maar de Zee lag vol met enorme drijvende eilanden van puimsteen en ze raakten steeds uit koers. Ze waren ook een keer aan de grond gelopen, en het had twee manen geduurd voordat het schip weer was opgekalefaterd. En nu waren ze op Keftioe verzeild geraakt.

Hylas keek naar Periphas, met zijn gebroken neus en zijn bruine ogen die al zoveel vreselijke dingen hadden gezien. Periphas had zijn leven gered toen hij hem aan boord van het schip had gehesen op het moment dat ze Thalakrea verlieten. Ooit was deze man een krijger geweest, en gedurende de winter had hij Hylas het een en ander over vechten geleerd. Tot op zekere hoogte waren ze vrienden geworden.

Maar Pirra en Heibel waren een ander geval.

‘Ze hebben me nodig, Periphas,’ zei Hylas. ‘Het is mijn schuld dat ze hier zijn. Er is een kans dat ze nog leven...’

Periphas wierp hem een eigenaardige, nijdige blik toe. Toen krabde hij met zijn smoezelige vingers aan zijn baard. ‘Je moet het zelf maar weten,’ snauwde hij. ‘Jammer. Ik mocht je wel.’

Vanaf dat moment gebeurde alles heel snel. Hylas had zijn bijl, mes, slinger en vuursteen al bij zich, en nu kreeg hij van Periphas nog een waterzak, een buidel met eten en een stuk touw. ‘Dat kan altijd van pas komen,’ zei Periphas nors.

Even later zag Hylas het schip de grijze Zee opvaren. Hij bleef kijken tot het uit het zicht was verdwenen, en toen was hij alleen met de gieren en de ijzige wind. Een vreemde deling, in een naargeestig land dat werd geteisterd door de Pest.

Wat heb ik gedaan, vroeg hij zich af.

Hij hees zijn spullen op zijn rug en ging op weg om zijn vrienden te zoeken.

2

Op de bergen lag sneeuw en hier aan de kust stond een ijzige wind. Maar het bultige wezentje dat voor Hylas gehurkt zat had daar geen last van. Het kwam tot Hylas' knieën en was gemaakt van viezige was, met schimmelig stro als haren en vurige ogen van rode kiezels.

Voor hij vertrok had Periphas hem voor deze beeldjes gewaarschuwd. 'Ze lokken de Pest, zodat die uit de buurt van de levenden blijft. Mensen noemen ze pus-eters. Kijk uit dat je ze niet aanraakt.'

Toen Hylas langs de pus-eter liep voelde hij weer een pijnscheut in zijn slaap. Hij wreef over het litteken van de brandwond die hij op Thalakrea had opgelopen. De pijn verdween, maar vanuit zijn ooghoek zag hij donkere vlekjes over de pus-eter zwermen. Het was dezelfde zwarte zwerm die hij bij de geest-meisjes had gezien. Was dit de Pest? Periphas had niet gezegd dat je die kon zien, dus hoe was dit mogelijk?

En hoe bestond het dat hij geesten kon zien?

Hier was niemand aan wie hij het kon vragen. De hele dag was hij geen mens tegengekomen, levend of dood. Aan zijn rechterkant sabbelde de grijze Zee aan de kust, en aan zijn linkerkant versperden lage grijze heuvels de weg naar het binnenland. Halverwege de heuvels liep een donkere rand van wrakstukken, als een grimmige herinnering aan de aanval van de Zee.

Periphas had gezegd dat als Hylas een dag of wat langs de kust naar het westen liep en dan het binnenland in ging, hij bij het Huis van de Godin zou komen, waar Pirra's moeder heerste. 'Al weet je niet wat je daar zult aantreffen. Aan deze kust waren allemaal dorpen en ligplaatsen voor schepen. Waar we nu staan, was vroeger een stad.'

'Wat is een stad?' had Hylas gevraagd.

'Net zoiets als een dorp, maar dan groter. Met duizenden mensen.'

'Duizenden?'

'Keftioe is heel groot, Hylas. Het duurt twee dagen om van het ene eind naar het andere te varen. Ook al zouden je vrienden nog leven, hoe moet je ze hier vinden?'

Dit gesprek hadden ze vanmorgen nog gevoerd, maar het leek net alsof Periphas al heel lang weg was. Hylas voelde zich eenzaam, kwetsbaar en hij had het koud. Had hij maar iets warmers aan dan zijn tuniek van schapenvacht waarvan de mouwen te kort waren, en beenstukken met gaten in de knieën.

Recht voor hem zag hij van achter een heuvel rook opkringelen. Met getrokken mes kroop hij naar voren en gluurde om een rotsblok.

Verbijsterd knipperde hij met zijn ogen.

Beneden, aan het eind van een baai, stonden verschillende krakkemikkige hutjes. Mensen liepen bedrijvig heen

en weer alsof ze geen idee hadden wat voor verwoesting er had plaatsgevonden. Een aantal van hen roerde in enorme dampende ketels, anderen bogen zich over stenen kuipen die in de rots waren uitgehakt, of laadden druipende manden uit boten die in de branding lagen. Maar het opvallendst waren de vrouwen die armenvol kletsnatte gekleurde wol op droogrekken hingen. Rood, geel, blauw, paars. Kleurige dotten die fel afstaken tegen de grijze omgeving.

De wind blies Hylas' kant op, en de stank van urine en rotte vis die in zijn neus drong was zo sterk dat de tranen in zijn ogen sprongen. Vol verbazing drong het tot hem door dat deze mensen ververs waren. Maar wat voor zin had het om wol te verven terwijl de Pest rondwaarde?

Zou hij naar beneden gaan en om onderdak vragen, of hen maar links laten liggen? Hij twijfelde. Op dat moment ketste vlak naast zijn hoofd een steen tegen de rots. Pijlsnel draaide hij zich om, dacht toen dat het een valstrik was en wierp zich opzij. Te laat. Er werd een touw om zijn nek geslagen en zijn mes werd uit zijn hand geschopt. Voor en achter hem werden speren in de grond gestoken.

'Ik heb toch gezegd dat ik geen dief ben!' riep Hylas.

Zijn overvallers schreeuwden tegen hem in de taal van Keftioe en zwaaiden met vissperen en grote dubbele bijlen van dof brons. Ze waren met z'n tienden: gedrongen, baardeloze mannen in rafelige tunieken van schapehuid, met blote, gespijerde ledematen die vreemde paarse vlekken vertoonden. Hun gezichten waren ook paars en de mannen stonken naar urine en rotte vis. Hylas had nog nooit zulke mensen gezien.

Een van de mannen haalde de bijl uit Hylas' gordel en toen brachten ze hem duwend en trekkend naar de hutten.

Uit angst voor de Pest hielden ze hem met hun speren op een afstand.

Nog steeds schreeuwend in hun vreemde vogelachtige taaltje bleven ze bij de grootste hut stilstaan. Er verscheen een vrouw in de deuropening. Hylas vermoedde dat zij de hoofdvrouw van het dorp was. Ze was enorm dik en gekleed in lagen grijze lompen. Langs haar kwabbige paarse gezicht hingen een paar vette haarslierten. In haar ene oogkas ontbrak het oog en het andere oog was melkachtig griauw. Het oog schoot alle kanten op en bleef toen met een harde blik op Hylas rusten.

Iemand wees naar de tatoeage op Hylas' onderarm: de zwarte zigzag die aangaf dat hij een slaaf van de Kraaien was. Afgelopen winter had hij er een lijntje onder getatoeerd zodat het nu leek op een handboog. Maar de oude vrouw liet zich niet misleiden.

‘Wat doet een spion van de Kraaien hier?’ kraste ze in het Akeaans.

‘Ik ben geen Kraai,’ antwoordde Hylas hijgend. ‘Ik ben geen spion. Ik...’

‘Spionnen van de Kraaien verzuipen we. We voeren ze aan de zeeslakken.’

‘Ik haat de Kraaien! Ik ben op zoek naar mijn vriendin. Ze heet Pirra en ze is de dochter van Hogepriesteres Yassasara.’

De vrouw snoof. ‘Alsof dat meisje een vriendin zou zijn van iemand zoals jij.’ Ze snauwde iets in het Keftiaans en maakte een beweging met haar hoofd. Meteen werd Hylas door een groepje mannen naar de Zee gesleept.

‘Ik kan het bewijzen!’ schreeuwde hij. ‘Pirra is opgegroeid in het Huis van de Godin, ze vertelde me dat het heel groot is en ze hebben ritens waarbij mannen over stieren springen.’

‘Dat weet iedereen,’ zei de vrouw snerend.

Ze trokken hem over stinkende hopen kapotte zeeslakken en langs puntvormige manden met rotte vis. Zou het zo met hem aflopen, zou hij eindigen als aas voor de vissen?

‘Pirra had een hekel aan het Huis van de Godin,’ riep hij achterom. ‘Ze noemde het haar stenen gevangenis! Haar moeder wilde een overeenkomst met de Kraaien sluiten. En die zou ze bezegelen door Pirra uit te huwelijken. Maar Pirra verbrandde haar eigen gezicht om het huwelijk niet door te laten gaan. Ze heeft... ze heeft een litteken in de vorm van een halve Maan op haar wang...’

‘Dat weet ook iedereen,’ zei de vrouw.

‘Jullie mogen dit niet doen!’ gilde hij. ‘Ik ben een vreemdeling. Het is tegen de wetten van de goden om een vreemdeling te doden!’

‘De goden hebben Keftioe verlaten,’ snauwde de vrouw. ‘Op deze plek bepaal ik wat de wet is.’

Ze sleepten hem de ijskoude branding in en schopten hem zodat hij op zijn knieën viel. De ijzige golven prikten in zijn gezicht. Hij voelde de tanden van een hooivork in zijn nek en zijn hoofd werd steeds lager geduwd.

Opeens herinnerde hij zich iets wat Pirra hem had verteld. ‘Ze had een tuniek in de kleur van Keftiaans purper!’ riep hij uit. ‘Ze zei dat het purper van zeeslakken kwam en duizend keer kostbaarder was dan goud.’

De vrouw gaf een bevel en de druk op zijn nek verdween. Hijgend kwam hij overeind.

‘Dat weten ook aardig wat mensen,’ riep de vrouw droogjes. ‘Als je wilt blijven leven, moet je met wat beters op de propfen komen.’

‘Ze... eh... vertelde me dat er maar twee van dat soort gewaden waren op Keftioe,’ zei hij buiten adem. ‘Maar nie-

mand heeft ooit het andere gezien, want dat is van Yassas-sara. Dat is in het geheim gemaakt, ze draagt het alleen bij geheime plechtigheden.'

Stilte. De grijze Zee klotste hongerig tegen zijn dijen.

'Ik heb die wol zelf geverfd,' zei de vrouw. 'Bij maanlicht. In het geheim. Hoe weet je dat?'

'Ik zei toch dat Pirra me dat heeft verteld!'

Weer een bevel. Hylas werd op het strand gesleept. De strop werd van zijn nek gehaald en de speren waren niet langer op hem gericht. Iemand gaf hem zijn bijl en zijn mes terug.

De oude vrouw haalde haar neus op en spoog een paarse klodder op de stenen. Ze draaide zich om en sjokte terug naar haar hut. 'Yassassara is dood,' zei ze nog.

Hylas schrok. 'En Pirra?'

'Kom maar naar binnen.'

3

De leeuwenwelp hoorde raven op de rotsrand krassen en ze versnelde haar pas. Raven betekenden karkassen en ze had honger.

Het Heldere Zachte Koud vormde een diepe laag op de berg, en toen ze eindelijk bij de rand was gekomen, zag ze dat de raven alleen maar botten hadden overgelaten. De welp knauwde ze op, maar de honger ging niet weg.

De welp had altijd honger. Lang geleden hadden mensen haar naar dit vreselijke land van schaduwen en geesten gebracht. Ze wist nog dat ze in grote angst was gevluht toen het Grote Grijs Beest brullend kwam aangestormd en de kust had verwoest. Daarna waren er stapels karkassen – van honden, schapen, geiten, vissen, mensen – en zwermen gieren. De leeuwenwelp had gevochten voor haar aandeel totdat de mensen haar met hun blinkende grote klauwen hadden weggejaagd.

Ze was naar de berg gevluht omdat ze de bergen kende, maar het leek hier helemaal niet op de vurige Berg waar ze

met haar troep had geleefd. Hier waren geen leeuwen, alleen bevroren bomen, het Heldere Zachte Koud, hongerige wezens, in lompen gehulde mensen en geesten.

Het was een land van schaduwen. Als de welp op haar achterpoten zat en naar het Boven keek zag ze niet de Grote Leeuw wiens manen goud straalden in het Licht en zilver in het Donker. Er was helemaal geen echt Licht, alleen dit grijze niet-Licht tussen de Donkers in.

De welp was gewend geraakt aan het niet-Licht, want nu kon ze zich beter voor de mensen verstoppen. Maar terwijl de Donkers en het niet-Licht elkaar opvolgden, beet de kou steeds harder. Haar adem veranderde in rook en ze kon geen nat vinden om te drinken. Daarom at ze maar het Heldere Zachte Koud. Ze leerde dat ze in holen moest kruipen als de witte wind hilde. En haar vacht werd dik en dof van het vuil. In ieder geval hield die haar warm, want ze had te veel honger en ze was te bang om zichzelf schoon te likken.

En toen vielen tot haar schrik haar tanden uit. Wat was ze bang. Maar er kwamen nieuwe tanden door. Dat deed pijn, maar gelukkig waren ze groter en sterker dan de vorige en nu kon ze met één beet een bevroren karkas openscheuren. En ze was zelf ook groter geworden. Als ze op haar achterpoten tegen een boom stond om haar nagels te scherpen, kwam ze veel hoger dan eerst.

Hier op de berg waren niet zoveel dode dingen als op het strand. Dus probeerde de welp behalve aas te eten ook op een prooi te jagen. Meestal ging het fout, dan viel ze te snel aan of aarzelde ze te lang omdat ze niet wist op welke prooi ze moest jagen. Maar uiteindelijk kreeg ze met een beetje geluk een eekhoorn te pakken. Het was de eerste prooi die ze zelf had gedood. Was er maar iemand die dat had kunnen zien.

De eenzaamheid was nog het allerergste. Soms ging de welp zitten en hilde klaaglijk naar het Boven. Ze verlangde naar warmte en een snuit die tegen de hare wreef. Ze wilde zonder vrees kunnen slapen terwijl andere oren en neuzen de wacht hielden.

Een gaai riep naar zijn vrouwtje en van boven op de rand klonk het gekrijs van gieren. De leeuwenwelp ploeterde door het Heldere Zachte Koud naar ze toe.

De gieren maakten ruzie over een dode reebok. De welp kon nog niet brullen, dus stoof ze op ze af, grauwe zo hard als ze kon en sloeg met haar klauwen. Tot haar voldoening zag ze de gieren met veel vleugelgeklapper opvliegen. De reebok was nog warm. Ze scheurde de buik open en hurkte neer om te eten.

Ze had net een flink hap in haar bek toen twee mannen schreeuwend en zwaaiend met hun glimmende klauwen door de bomen kwamen aanstormen.

De welp sloeg op de vlucht. Ze rende door een greppel, de rotsen op; het maakte niet uit, als ze maar wegwam. Ze bleef net zolang rennen tot ze die afgrijselijke mannenstank niet meer rook.

De leeuwenwelp haatte alle mannen en ze was bang voor ze. Toen ze nog klein was hadden mannen met afschuwelijke fladderende huiden en wilde honden haar vader en moeder gedood. En mannen hadden haar over het Grote Grijs Beest naar dit ijskoude land van geesten gebracht.

Toch was het weleens anders geweest. Lang geleden, toen ze nog veel kleiner was, was er een jongen. Op een keer was ze in een stekel getrapt. Die had hij er met zijn dunne, behendige voorpoten uitgehaald en geneeskrachtige modder op de wond gesmeerd. De jongen had voor de welp gezorgd en haar vlees gegeven. Ze herinnerde zich zijn rustige,

sterke stem en de warmte van zijn gladde, haarloze flanken. Ook wist ze nog dat hij altijd zo belachelijk lang sliep en dat hij boos werd als ze dan op zijn borst sprong om hem wakker te maken.

Er was toen ook een meisje. Ze was heel aardig voor de welp geweest (behalve toen de welp naar haar enkels had gehapt om haar te laten struikelen). Een paar Lichten en Donkers lang hadden ze samen een troep gevormd: de jongen, het meisje en de welp. Ze waren gelukkig geweest. De welp herinnerde zich wilde spelletjes van speel-jacht en dat de mensen heel hard moesten lachen als ze aanviel. Ze herinnerde zich de magische bal die zonder vleugels kon vliegen en zonder poten naar beneden kon rennen. Ze herinnerde zich veel vlees en gewrijf van snuiten en warmte.

Een hoopje Helder Zacht Koud gleed van een tak en kwam op de welp terecht. Lusteloos schudde ze het van zich af.

Het deed pijn als ze aan de jongen dacht, want hij had haar naar deze afschuwelijke plek gebracht. Hij had haar in de steek gelaten.

De leeuwenwelp snuffelde in de lucht en liep toen verder tussen de koude, ongevoelige bomen door.

Ze zou nooit meer een mens vertrouwen. Nooit meer.